

Arrest

nr. 58 248 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Chinese nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 18 januari 2005 en dient op 19 januari 2005 een asielaanvraag in.

Op 23 juni 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Hiertegen dient verzoekster een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die bij beslissing van 20 december 2005 verzoekster niet als vluchteling erkent.

Verzoekster tekent hiertegen een annulatieberoep aan bij de Raad van State, die bij arrest nr. 167 279 van 30 januari 2007 dit beroep verwerpt.

Op 17 november 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 november 2005 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 september 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 februari 2008 dient verzoekster een aanvulling in.

Op 21 september 2007 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 22 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 november 2008 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 november 2008 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 25 augustus 2009 dient verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

Op 2 december 2009 dient verzoekster in het kader van de instructie van de staatssecretaris een aanvulling in bij haar hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 februari 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een beëdigde vertaling van het groene boekje dat verzoekster had voorgelegd als identiteitsdocument.

Op 8 april 2010 laat de raadvrouw van verzoekster weten dat het onmogelijk is om een beëdigde vertaler te vinden voor het vertalen van het identiteitsdocument.

Op 19 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging van 13 maart 2009 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid). Dat bij de aanvraag een afschrift toegevoegd is van het Green Book van verzoekster. Dat een Green Book evenwel noch een paspoort is, noch een identiteitskaart. Dat het Green Book ook niet uitgaat van een nationale overheid en geen nationaliteit kan bevestigen, doch enkel dat betrokkene van origine Tibetaanse zou zijn. Dat hierbij eveneens kan opgemerkt worden dat bij de asielinstanties ernstige twijfels aanwezig zijn omtrent appellantes ‘beweerde afkomst uit Tibet’. Dat het hier voorgelegde document op geen enkele wijze het geloof in de beweerde herkomst uit Tibet/China kan herstellen of bevestigen. Dat het verzoekster toekomt op een niet betwifelbare wijze haar identiteit/nationaliteit te bevestigen. Dat huidig verzoek derhalve onontvankelijk is.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van

deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsplicht.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen; een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K. B. van 17/05/2007 artikel 7 §1 eerste lid). Dat bij de aanvraag een afschrift toegevoegd is van het Green Book van verzoekster. Dat een Green Book evenwel noch een paspoort is, noch een identiteitskaart. Dat het Green Book ook niet uitgaat van een nationale overheid en geen nationaliteit kan bevestigen, doch enkel dat betrokkene van origine Tibetaanse zou zijn. Dat hierbij eveneens kan opgemerkt worden bij de asielinstanties ernstige twijfels aanwezig zijn omtrent appelantes 'beweerde afkomst uit Tibet'. Dat het hier voorgelegde document op geen enkele wijze het geloof in de beweerde herkomst uit Tibet/China kan herstellen of bevestigen. Dat het verzoekster toekomt op een niet betwifelbare wijze haar identiteit/nationaliteit te bevestigen. Dat huidig verzoek derhalve onontvankelijk is. "

Verwerende partij verwijst uitvoerig naar het feit dat verzoeksters groen boekje geen geldig bewijs van identiteit is, te meer omdat de asielinstanties ernstige twijfels zouden hebben over de beweerde herkomst van verzoekster uit Tibet.

Om te beginnen wenst verzoekster op te merken dat haar tweede asielprocedure, opgestart op 25 augustus 2009, nog steeds lopende is. Overeenkomstig artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet dient zij dan ook geen identiteitsdocument voor te leggen.

Verder schijnt tegenpartij het verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet overeenkomstig de instructies van 19/07/2009 niet aandachtig doorgenomen te hebben. Er wordt immers duidelijk in gesteld dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag toegegeven heeft dat zij geboren is in India en daar als vluchteling verbleef, zij heeft nooit in Tibet verbleven. Verzoekster heeft dit ook verklaard bij haar tweede asielaanvraag waar zij de volledige waarheid verteld heeft.

Het groen boekje dat verzoekster voorlegt stelt ook duidelijk dat verzoekster geboren is in India.

Tenslotte is het algemeen geweten dat mensen van Tibetaanse origine geen identiteitsdocumenten kunnen bekomen van de Chinese autoriteiten. Zij kan ook geen identiteitsdocumenten verkrijgen van India aangezien zij geen officiële verblijfstitel heeft in India. Zij voegde hierover tevens een attest bij van de Tibetaanse administratie in Orissa (India).

Gezien het voorgaande kan vastgesteld worden dat de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging gebaseerd is op een niet-afdoende motivatie.

Verwerende partij handelde bovendien onzorgvuldig. In de aanvraag op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet werd duidelijk verwezen naar de hangende asielprocedure en werd duidelijk gesteld dat verzoekster geboren is in India en niet in Tibet heeft verbleven. Ook werd een groen boekje toegevoegd waarin vermeld wordt dat verzoekster geboren is in India en werden documenten voorgelegd van de Tibetaanse administratie te India handelend over de verblijfssituatie van verzoekster aldaar.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. In casu heeft tegenpartij nagelaten dit te doen.

Om deze redenen wenst verzoekster dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster enkel een afschrift van het Green Book had afgeleverd, hetgeen geen paspoort noch identiteitskaart is. Het gaat niet uit van een nationale overheid en kan geen nationaliteit bevestigen. Het toont ook niet aan dat verzoekster van Tibetaanse origine zou zijn en de verwerende partij is van oordeel dat verzoekster haar identiteit of nationaliteit aldus niet op sluitende wijze zou bewijzen. De verwerende partij merkt verder op dat verzoeksters tweede asielaanvraag dateert van 25 augustus 2009 en dat zij reeds op 13 maart 2009 de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Op het ogenblik dat zij haar aanvraag indiende, had zij dus geen asielaanvraag meer lopen en was zij derhalve niet vrijgesteld van de verplichting een identiteitsbewijs bij de aanvraag te voegen. Waar verzoekster vervolgens stelt dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met verklaringen die zij aflegde in het kader van de lopende asielaanvraag en de lopende regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de verwerende partij op dat verzoekster verschillende procedures door elkaar haalt, de verklaringen die zij heeft afgelegd in het kader van de asielaanvraag en de lopende regularisatieaanvraag zullen in de loop van die procedures aan een onderzoek worden onderworpen. Beide procedures dateren trouwens van na de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van vreemdelingenwet. Verzoeksters nieuwe verklaringen omtrent haar afkomst en identiteit kunnen in het kader van de thans afgewezen regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet beantwoord noch onderzocht worden. De verwerende partij merkt op dat verzoekster de door haar ingediende procedures trouwens zelf moet opvolgen, in de aanvraag van 13 maart 2009 wordt ook op geen enkele wijze verwezen naar nieuwe verklaringen omtrent de afkomst van verzoekster of haar identiteit. De verwerende partij merkt in bijkomende orde op dat het feit dat verzoekster plots nieuwe verklaringen aflegt omtrent haar afkomst en identiteit ook betekent dat zij in de vorige asielprocedure en de reeds afgelopen regularisatieprocedures zich bediend heeft van valse verklaringen en dat zij de Belgische Staat moedwillig heeft willen misleiden. Het is voor de verwerende partij dan ook niet duidelijk waarom de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Verzoekster maakt niet duidelijk op welke aspecten van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet thans geen antwoord werd gegeven. Bovendien maakt verzoekster, volgens de verwerende partij, met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat het afschrift van het Green Book als bewijs kan gelden van haar identiteit of nationaliteit. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. De verwerende partij merkt op dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. In de mate dat verzoekster van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met de voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Zoals reeds werd gesteld, is de verwerende partij van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 7, § 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde, dat verzoekster bij de aanvraag een afschrift toevoegt van haar Green Book maar dat dit noch een paspoort noch een identiteitskaart is aangezien het niet uitgaat van een nationale overheid en geen nationaliteit kan bevestigen doch enkel dat verzoekster van Tibetaanse origine zou zijn, dat hierbij wordt opgemerkt dat bij de asielinstanties ernstige twijfels aanwezig zijn

omtrent verzoeksters beweerde afkomst uit Tibet, dat het Green Book op geen enkele wijze het geloof in de beweerde herkomst uit Tibet/China kan herstellen of bevestigen en dat het aan verzoekster toekomt op een niet betwifelbare wijze haar identiteit/nationaliteit te bevestigen zodat het huidige verzoek onontvankelijk is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

(...).”

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoekster voert in het enig middel ondermeer aan dat haar tweede asielprocedure nog steeds lopende is en dat zij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet dan ook geen identiteitsdocument dient over te leggen.

De verwerende partij betwist niet dat verzoekster op 25 augustus 2009 een tweede asielaanvraag indiende en dat deze op het ogenblik waarop de bestreden beslissing getroffen werd, nog lopende was.

Artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen, vrijgesteld is van het neerleggen van een identiteitsdocument. Deze wetsbepaling sluit het algemene principe niet uit dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft, rekening dient te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt. Om na te gaan of de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen een asielzoeker betreft "*wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen*", dient de verwerende partij zich dus te plaatsen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing treft. Aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk worden gedaan door een bepaling vermeld in een koninklijk besluit dat een uitvoeringsbesluit vormt van de voormelde wetsbepaling. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden in haar stelling dat de verwerende partij ermee rekening diende te houden dat haar tweede asielprocedure nog steeds lopende is, ook al was zij geen asielzoeker op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op medische grond.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gelet op de gegrondheid van dit onderdeel van het enig middel, dat tot de ruimste vernietiging leidt, dienen de overige onderdelen van het middel niet meer te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET